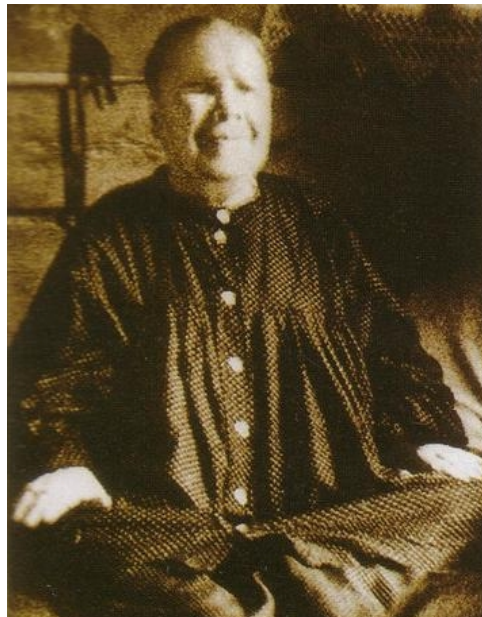

Βίος Οσίας Ματρώνας της Ρωσίδος της Αομμάτου και Θαυματουργής

Η Οσία Ματρώνα η Ρωσίδα η Αόμματος και Θαυματουργή τιμάται στις 2 Μαΐου

Η Αγία Ματρώνα γεννήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1881 σε ένα μικρό χωριό της αχανούς ρωσικής γης, το Σέμπινο. Οι γονείς της Δημήτριος και Ναταλία ήταν χωρικοί, άνθρωποι ευλαβείς, βιοπαλαιστές και φτωχοί. Είχαν τέσσερα παιδιά από τα οποία η Αγία ήταν η μικρότερη. Εξ αιτίας της φτώχειας τους οι γονείς της, κυρίως η μητέρα της, δεν ήθελε σε καμιά περίπτωση να προβεί σε βρεφοκτονία. Σχεδίαζε λοιπόν να αφήσει το μικρότερο παιδί της σε ορφανοτροφείο όταν θα γεννιόταν. Με θαυματουργική όμως επέμβαση του Θεού, μέσα από ένα προφητικό όνειρο, την κράτησε και την ανέθρεψε.

Στο Άγιο Βάπτισμα το κοριτσάκι, το οποίο γεννήθηκε αόμματο, ονομάσθηκε Ματρώνα προς τιμήν της Οσίας Ματρώνας της εν Κωνσταντινουπόλει (εορτάζει στις 9 Νοεμβρίου).

Από πολύ νωρίς φάνηκε η θεία της εκλογή. Διηγούνται και για ένα εξωτερικό, σωματικό σημάδι αυτής της εκλογής της από τον Κύριο. Επάνω στο στήθος της είχε ένα σταυροειδές γρομπαλάκι ή μάλλον τον αχειροποίητο επιστήθιο σταυρό της. Θαυμαστά γεγονότα συνέβαιναν από την βρεφική της ηλικία. Αφηγούνταν η μητέρα της σε μια φίλη της πως τις Τετάρτες και τις Παρασκευές η Αγία δεν θήλαζε. Κοιμόταν εκείνες τις ημέρες και κανείς δεν μπορούσε να την ξυπνήσει ώστε να θηλάσει.

Η Αγία ήταν εντελώς αόμματη, δηλαδή οι κόγχες ήταν κενές και εντελώς κλειστές από τα ματόφυλλά της. Προικίσθηκε όμως από τον Θεό με όραση πνευματική. Απήντησε η ίδια σε κάποια πνευματική της κόρη, η οποία την συμπόνεσε αφού δεν μπορεί να δει την ομορφιά του κόσμου: «Ο Θεός μια φορά μου άνοιξε τα μάτια και μου έδειξε τον κόσμο και όλα τα δημιουργήματά Του. Είδα τον ήλιο, τα άστρα στον ουρανό και όλα όσα βρίσκονται στη γη, την ομορφιά την επίγεια, τα βουνά, τους ποταμούς, το πράσινο χορτάρι, τα λουλούδια και τα

πουλάκια...».

Από πολύ μικρή αγωνιζόταν στην προσευχή. Συνήθιζε τις νύχτες να κατεβάζει τις εικόνες από το εικονοστάσι στο τραπέζι και να κάνει προσευχή και χαιρόταν μ' αυτές.

Τα παιδιά πολλές φορές την πείραζαν και την ενέπαιζαν. Την έβαζαν σε ένα λάκκο και περιεργάζονταν πως ψηλαφώντας έβγαινε απ' αυτόν και επέστρεφε στο σπίτι. Εξ αιτίας όλων αυτών από νωρίς έπαυσε να παίζει με τα άλλα παιδιά και να μένει στο σπίτι.

Νωρίς φάνηκε και το διορατικό προορατικό και θεραπευτικό της χάρισμα. Γνώριζε αμαρτίες, σκέψεις και πράξεις των ανθρώπων. Ένοιωθε κινδύνους, προγνώριζε συμφορές, προέβλεπε θεομηνίες. Με τις ευχές της θεραπευόταν πλήθος αρρώστων, οι οποίοι κατέκλυαν το σπίτι της προερχόμενοι όχι μόνο από το χωριό της αλλά και απ' όλη την γύρω περιοχή, στην οποία είχε αρχίσει σιγά-σιγά να γίνεται γνωστή, αυτό το μικρό κοριτσάκι. Ήταν πια βοήθεια για το σπίτι της και όχι βάρος, αφού εκείνοι οι οποίοι έρχονταν για να τους βοηθήσει της πήγαιναν και πολλά αγαθά θέλοντας με τον τρόπο αυτό να την ευχαριστήσουν για την προσευχή της.

Αναφέρεται ανάμεσα στα άλλα και το έξης θαύμα: Τέσσερα χιλιόμετρα μακριά από το χωριό της ζούσε ένας άνδρας παράλυτος στα πόδια. Η Αγία είπε: «Το πρωί ας ξεκινήσει για μένα έρποντας. Μέχρι τις τρεις θα 'ρθει». Διήνυσε έρποντας εκείνα τα τέσσερα χιλιόμετρα και γύρισε

πίσω θεραπευμένος με τα ίδια του τα πόδια.

Οι γονείς της είχαν βαθειά ευλάβεια και πραγματικά η Αγία μεγάλωσε μέσα στην εκκλησία. Σε κάθε λατρευτική ευκαιρία βρισκόταν στο Ναό για τις ακολουθίες είτε με τους γονείς της είτε μόνη της, όταν μεγάλωσε. Μέσα στην εκκλησία είχε και μόνιμη θέση αριστερά της εισόδου στο δυτικό τοίχο. Εκεί στεκόταν όρθια και παρακολουθούσε τις ακολουθίες.

Στην εφηβική ηλικία της δόθηκε η ευκαιρία να πάει σε προσκυνήματα. Μια κοπέλα, κόρη ενός πλουσίου ευγενούς της περιοχής την έπαιρνε μαζί της σ' αυτά τα ιδιαίτερα ταξίδια στις Λαύρες του Κιέβου και του Αγίου Σεργίου, στην Πετρούπολη κ.α. Λέγεται ακόμη ότι σε μια επίσκεψή της στην Κροστάνδη, στον ναό όπου λειτουργούσε ο Άγιος Ιωάννης, εκείνος μετά από μια Θεία Λειτουργία παρεκάλεσε τον κόσμο να παραμερίσει για να περάσει η δεκατετράχρονη τότε Ματρώνα. Εισπήκοον όλων μάλιστα είπε: «Έλα, Ματρώνουσκα, έλα σ' εμένα. Ιδού έρχεται η αντικαταστάτριά μου, ο όγδοος σύλος της Ρωσίας!», προμηνύοντας μ' αυτόν τον λόγο του την αποστολή της Αγίας Ματρώνας για την Εκκλησία και το Ρωσικό λαό στα χρόνια των μελλοντικών διωγμών.

Δυο χρόνια μετά η Αγία καθηλώθηκε εξ αιτίας μιας παράλυσης στα πόδια. Παρέμεινε καθιστή ως το τέλος της ζωής της. Ποτέ στα πενήντα χρόνια που έζησε παράλυτη δεν παραπονέθηκε και δεν γόγγυσε για την ασθένειά της, παρά βάστασε ταπεινά τον βαρύ σταυρό της.

Προείδε σε μικρή ακόμη ηλικία την επανάσταση που επρόκειτο να γίνει καθώς επίσης και τη δολοφονία του Τσάρου και της οικογένειάς του. Προέβλεψε επίσης και τον Β'

Παγκόσμιο Πόλεμο και τη νίκη της Ρωσίας επί των Γερμανικών στρατευμάτων.

Με ενέργειές της δε αγιογραφήθηκε και η εικόνα της Θεοτόκου «Των απολωλότων η αναζήτησις», την οποία είδε κατ' επανάληψη σε όνειρο. Αυτή η εικόνα, η οποία τοποθετήθηκε στην εκκλησία του χωριού της, έγινε το πρώτο τοπικό προσκύνημα, δοξασμένο με πολλά θαύματα. Στις ανομβρίες λιτάνευαν την εικόνα και πραγματικά οι άνθρωποι δεν προλάβαιναν να φθάσουν μέχρι τα σπίτια τους και άρχιζε η βροχή.

Δυστυχώς όμως κάποια στιγμή ήλθε η κομμουνιστική επανάσταση και το περιβάλλον στο χωριό της έγινε αρκετά δυσάρεστο για εκείνην. Μάλιστα οι αδελφοί της έγιναν μέλη του κομμουνιστικού κόμματος. Ο ένας από αυτούς έγινε και το ηγετικό στέλεχος του χωριού, γεγονός που έκανε την παρουσία της αφόρητη για εκείνους. Φοβούνταν ακόμη και τη σύλληψη. Μετακόμισε λοιπόν στην Μόσχα το 1925, εκεί όπου έζησε σχεδόν όλα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της, βοηθώντας πλήθη δυστυχισμένων, καταπονουμένων, ξεκομμένων από την ορθόδοξη πίστη, με ψυχικές ασθένειες και διεφθαρμένη τη συνείδηση. Πολλούς έσωσε με την προσευχή της και καθοδήγησε στη σωτηρία.

Στη Μόσχα δεν απέκτησε ποτέ σταθερή κατοικία και γι' αυτό περιπλανιόταν από σπίτι σε σπίτι σε γνωστούς και συγγενείς, σε σπιτάκια, διαμερίσματα και υπόγεια. Έγινε έτσι μια άστεγη οδοιπόρος. Κάποια πνευματική της κόρη την βρήκε μια φορά σε ένα σπιτάκι από κόντρα πλακέ που της είχε δώσει κάποιος προσωρινά. Αν και ακόμη φθινόπωρο μόλις και μετά βίας κατόρθωσε να ξεκολλήσει τα μαλλιά της από τον τοίχο όπου είχαν κολλήσει από την παγωνιά. Κάποιες κατοικίες τις εγκατέλιπε βιαστικά προ βλέποντας τον ερχομό της αστυνομίας και των θλίψεων. Την εποχή εκείνη για να εγκατασταθείς οπουδήποτε χρειαζόταν άδεια διαμονής από την αστυνομία. Οι μη έχοντες τέτοια άδεια συλλαμβάνονταν και πολλές φορές επιχειρήθηκε από την αστυνομία η σύλληψή της αλλά κάτι τέτοιο στάθηκε αδύνατο. Έτσι λοιπόν έσωξε και τον εαυτό της αλλά και εκείνους οι οποίοι την φιλοξενούσαν.

Διηγείται μια πνευματική της κόρη ότι κάποτε που ήλθε ένας αστυνομικός να την συλλάβει εκείνη τον προειδοποίησε για την σύζυγο του, η οποία καιγόταν στο σπίτι από μια γκαζιέρα που είχε πιάσει φωτιά. Εκείνος έφυγε τρέχοντας και έτσι έσωσε την γυναίκα του προλαβαίνοντας να την πάει στο νοσοκομείο.

Όλη της η ζωή πέρασε με το να υποδέχεται το πρωί τον κόσμο και το βράδυ με την προσευχή, από τους συχνούς σταυρούς δημιουργήθηκε στο μέτωπο της ένα λακκάκι το ίχνος των δακτύλων της. Τον σταυρό της τον έκανε αργά-αργά, με θέρμη, τα δακτυλάκια της ψάχνανε το λακκάκι. Ποτέ δεν πλάγιασε για ύπνο, σαν τους παλαιούς ασκητές, αλλά μισοκοιμόταν ακουμπώντας στο πλευρό με προσκεφάλι τη γροθιά της. Λέγεται ότι εκείνους οι οποίοι την επισκέπτονταν με πονηρό σκοπό τους έδιωχνε. Επίσης κάποιοι την θεωρούσαν κάτι σαν «λαϊκή κομπογιαντίσση», η οποία ξεματιάζει. Βέβαια όλοι αυτοί, όταν την γνώριζαν άλλαζε η ζωή τους, καταλάβαιναν ότι είναι άνθρωπος του Θεού και έπαιρναν στροφή προς την Εκκλησία και την μυστηριακή ζωή. Απαιτούσε από εκείνους που την πλησίαζαν για διάφορους λόγους πίστη στο Θεό και διόρθωση της αμαρτωλής τους ζωής. Συμβούλευε όλους να εκκλησιάζονται απαραίτητως κάθε Κυριακή, να εξομολογούνται και να κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων. Σ' όλους δε έλεγε να φορούν πάντοτε επιστήθιο σταυρό.

Όπου και αν πήγαινε, σ' οποίο σπίτι και αν φιλοξενούνταν έφερνε την ειρήνη και την ηρεμία στις ψυχές. Εκεί πλέον επικρατούσε ένα κλίμα αγιότητας, χαράς, η θέρμη της Θείας Χάριτος.

Η εξωτερική της εμφάνιση ήταν η εξής: είχε κοντά πόδια, χέρια μικροκαμωμένα σαν μικρού παιδιού. Καθόταν συνήθως με τα πόδια της χιαστί επάνω στο κρεβάτι και τα μαλλιά της χνουδωτά, ίσια χωρισμένα στη μέση. Τα μάτια κολλητά κλεισμένα. Το πρόσωπο φωτεινό. Η φωνή γλυκιά. Άλλοτε χαριτολογούσε με τους ανθρώπους και άλλοτε τους έλεγε με δριμύτητα και τους νουθετούσε. Δεν ήταν αυστηρή για τις ανθρώπινες αδυναμίες, αλλά επιεικής, συμπονετική, θερμή, ευσπλαχνική, πάντα χαρούμενη. Δεν έκανε κηρύγματα και διδασκαλίες. Έδινε στον άνθρωπο μια συγκεκριμένη συμβουλή τι πρέπει να κάνει στη μία ή στην άλλη περίπτωση, έκανε προσευχή και έδινε την ευχή της. Ήταν γενικά ολιγόλογη και απαντούσε στους επισκέπτες λακωνικά, με λίγα λόγια.

Δίδασκε να μην κατακρίνει κανείς τον πλησίον του, να εμπιστεύεται στο θέλημα του Θεού. Να ζει με προσευχή, να υπομένει τις θλίψεις. Να κάνει συχνά το σταυρό του, θωρακίζοντας τον εαυτό του με τον Τίμιο Σταυρό. Συνιστούσε συχνή Μετάληψη των Αχράντων Μυστηρίων, και αγάπη προς όλους, ιδιαιτέρως τους ηλικιωμένους και τους ασθενείς. Έλεγε: «άμα άνθρωποι γέροι, άρρωστοι ή εκείνοι που έχασαν τα μυαλά τους σας λένε κάτι δυσάρεστο ή προσβλητικό, μην τους ακούτε, αλλά απλώς να τους βοηθάτε. Με όλη την επιμέλεια πρέπει να βοηθά κανείς τους αρρώστους και να τους συγχωράει ότι και να του πουν, ότι και να κάνουν».

Συνιστούσε επίσης να μη δίνει κανείς προσοχή στα όνειρα, διότι μπορεί ο διάβολος να τα χρησιμοποιήσει για να στενοχωρήσει ή να μπερδέψει με λογισμούς. Προέτρεπε τις γυναίκες να μην χρησιμοποιούν διάφορα φτιασίδια διότι αυτά διαστρέφουν την φυσική ομορφιά που έχει δώσει ο Θεός στον καθένα. Έλεγε ότι οπωσδήποτε πρέπει να δέχεται κανείς ιατρική βοήθεια, «το σώμα είναι το σπιτάκι που μας έδωσε ο Θεός, πρέπει να κάνουμε καμιά επισκευή. Ο Θεός έκανε βότανα, διάφορα φάρμακα και δεν πρέπει να τα περιφρονούμε». Και ακόμη: «Αδικοχαμένος γίνεται κανείς, όταν ζει χωρίς προσευχή». Ένοιωθε ακόμη στην ψυχή της, καταλάβαινε έντονα την αμαρτωλή ζωή που προκαλούσε το αθεϊστικό περιβάλλον και η αμαρτωλή και αμετανόητη ζωή. Γι' αυτό αγωνιζόταν να βοηθήσει όλες τις πνευματικά άρρωστες ψυχές. Κουραζόταν τόσο πολύ ώστε στο τέλος της ημέρας δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει με τους δικούς της και μόνο σιγά αναστέναζε, ακουμπώντας το κεφάλι στην παλάμη της. Κάθε μέρα ήταν γεμάτη από θλίψεις και στενοχώριες ανθρώπων που έρχονταν προς αυτήν. Βοηθούσε όμως παρηγορούσε και θεράπευε. Γίνονταν πολλές θεραπείες δι' ευχών

της. Έπιανε με τα δυο της χέρια το κεφάλι του ανθρώπου, τον θέρμαινε με την αγιότητά της. Αυτός έφευγε αναπτερωμένος, αλλά εκείνη μετά, όλη τη νύχτα, έκανε προσευχή και αναστέναζε.

Η αρετή της συνίστατο στη μεγάλη υπομονή, η οποία προερχόταν από την καθαρότητα της καρδιάς της και τη θερμή αγάπη της προς τον Θεό. Δίδασκε όχι με λόγια αλλά με όλο το βίο της. Ζούσε χωρίς κατοικία, περιουσία και προμήθειες. Ζούσε με προσφορές χωρίς και αυτές να τις έχει πάντα. Είχε την εμπιστοσύνη της στον Κύριο. Έλεγε: «δεν πρέπει να φοβάται κανείς τίποτα, όσο φοβερό και αν φαίνεται αυτό. Βλέπεις, κουβαλάνε ένα μωρό με το ελκηθράκι και δεν το νοιάζει τίποτα! Όλα θα τα κανονίσει ο ίδιος ο Κύριος!».

Αυτή λοιπόν ήταν η Αγία Ματρώνα η αόμματος. Τρεις ημέρες πριν την κοίμησή της ο Κύριος της απεκάλυψε την τελείωσή της ώστε να κάνει όλες τις απαραίτητες προετοιμασίες, όπως και έκανε. Μέχρι το τέλος εξομολογούνταν και κοινωνούσε των Αχράντων Μυστηρίων ενώ δεν έκρυβε πως φοβόταν τον θάνατο. Κοιμήθηκε στις 2 Μαΐου 1952, ημέρα Παρασκευή. Την Κυριακή έγινε η νεκρώσιμος ακολουθία στον Ιερό Ναό του Ιερού Χιτώνος του Κυρίου και ενταφιάσθηκε στο νεκροταφείο της Μονής του Αγίου Δανιήλ, για να «ακούει την ακολουθία» (ήταν από τους λίγους ναούς που παρέμειναν ανοιχτοί στην Μόσχα).

Πρέπει να σημειωθεί ότι προείπε και τα έξης πριν κοιμηθεί: «Όταν θα πεθάνω, στον τάφο μου θα έρχονται λίγοι, μόνο οι οικείοι μου, και όταν θα πεθάνουν και εκείνοι θα ερημώσει ο τάφος μου, σπάνια θα έρχεται κανείς. Αλλά μετά από χρόνια ο κόσμος θα με γνωρίσει και θα έρχονται

σαν κοπάδια για να βοηθηθούν. Ταλαιπωρημένοι από τις θλίψεις τους θα με παρακαλάνε να προσεύχομαι γι' αυτούς και εγώ όλους θα τους ακούω και όλους θα τους βοηθώ». «Όλοι, όλοι να έρχεστε σε μένα και να μου λέτε σαν σε ζωντανή τις θλίψεις σας και εγώ θα σας βλέπω και θα σας ακούω και θα σας βοηθάω». Κι ακόμη: «όλους που ζητάνε βοήθεια από μένα θα τους συναντάω μετά το θάνατο τους».

Την Αγία Ματρωνούλα, όπως την αποκαλούν χαϊδευτικά οι Ρώσοι, γνωρίζουν πολλοί σήμερα, χιλιάδες συρρέουν καθημερινά στον τάφο της, απ' όλο τον κόσμο. Εκείνη τους βοηθάει όπως και στον καιρό της επίγειας ζωής της. Αυτό το αντιλαμβάνονται όλοι όσοι με πίστη και αγάπη ζητούν την προστασία της και τις μεσιτείες της στον Κύριο, προς τον Οποίο η Αγία έχει μεγάλη παρρησία.

Στις 8 Μαρτίου 1998 έγινε η ανακομιδή της και τα Ιερά Λείψανά της, ανάμεσα στα οποία και το οστέινο σταυρουδάκι, το κολλημένο πάνω στο στέρνο της, μεταφέρθηκαν στην Γυναικεία Ιερά Μονή της Αγίας Σκέπης στη Μόσχα, όπου χιλιάδες προσκυνητές περιμένουν καθημερινά για να τα προσκυνήσουν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α΄.

Ἀδιάσειστον στῦλον Ῥωσίας ὄγδοον, τὴν στερουμένην ὀμμάτων ἐκ γενετῆς, εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν Ματρῶναν τὴν ἀοίδιμον, ὡς σκεῦος θείων δωρεῶν καὶ ἀγάπης ἀκραιφνοῦς πρὸς πάντας ἔμπεριστάτους βοῶντες σκέδασον ζόφον παθῶν ἡμῶν φωτὶ σῆς χάριτος.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασάμενη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον μέ ὑπὸ τὴν σκέπην σου.